

عنوان مقاله:

عدالت و هیبت ممدوح در ذهنیت فرخی، عنصری و منوچهری

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 18، شماره 35 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مرتضی عباسپور - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمان

داریوش کاظمی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمان (نویسنده مسئول)

مریم شایگان - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمان

خلاصه مقاله:

آرزوی دستیابی به یک زندگی آرمانی، پیوسته انسانهای خردمند را به جستجوی زندگی بهتر وامی داشته است، در این راستا برخی، مثل افلاطون به صورت مدون و مستقیم و برخی نیز مثل شاعران، به صورت غیرمستقیم، جامعه آرمانی مورد نظر خود را به تصویر کشیده اند؛ برخلاف تصور ظاهری، اشعار مدحی هم به نوعی بیان کننده آرمانشهر ذهنی شاعران است که با توصیف ممدوح به صفاتی که در واقع متصف به آن نیست، حاکم آرمانی ذهنی خود را آن گونه که آرزو دارند به تصویر می کشند، در مدایح فرخی، عنصری و منوچهری نیز جلوه های شخصیت حاکم آرمانی مشاهده می شود؛ این پژوهش برآن است تا مشخص کند نقش و کارکرد دو خصلت عدالت و هیبت در ترسیم شخصیت حاکم آرمانی چیست روش تحقیق در پژوهش حاضر، تحلیلی توصیفی و ابزار مورد استفاده، دیوان اشعار شاعران مورد نظر است که نشان می دهد عدالت برخاسته از دانش حاکم است و باعث ایجاد امنیت، آرامش و آبادانی ملک می گردد؛ هیبت نیز در کنار عدالت باعث جلوگیری از ناامنی داخلی و مانع تجاوز بیگانگان می گردد؛ عدالت، یکی از ابزار هیبت ساز حاکم است و هیبت شاه نیز بر توان عدالت گستری او می افزاید.

کلمات کلیدی:

عدالت، هیبت، مدایح، حاکم آرمانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1044507>

